

Vence 15. maj, 2020

Østre Landsret
Att. Ulla Langholz
Bredgade 59, 1260 København

Ref.: Sagen Steen Meedom

Kære Ulla Langholz,

Lad mig allerførst anmode Dem om at læse bilag 0 meget grundigt, og såfremt De ikke mener, der er grund til at læse videre, kan De bare smide denne skrivelse med tilbehør ud !

Med hensyn til vedlagte ØLR dom ([bilag 1](#)), hvor De var retsformand, Lene Jensen, der klart havde et personligt forhold til Christina Neugebauer, som var advokat for Danica Pension, var dommer og en umælede Michael Friis Rasmussen, var konstitueret, skal jeg anføre følgende:

- I Retten i Lyngby refererede dommeren mit vidneudsagn direkte modsat af mine udsagn, nemlig at jeg havde talt med Danica Pension, at jeg havde instrueret om begunstigelserne og at det ikke var meningen, at min ekskones pensioner skulle fremgå af allongen, hvorfor dommeren konkluderede at Danica Pension ikke kunne have handlet anderledes, og såfremt dette havde været tilfældet var der jo ikke nogen sag!.
- Dette korrigerede jeg i mit vidneudsagn i ØLR, hvor jeg startede mit vidneudsagn med, at jeg ikke havde talt med Danica og ikke havde instrueret selskabet om andet end begunstigelser på min invalideforsikring og ikke på de ratepensioner, sagen drejede sig om og at min ekskones pensioner var blevet fjernet af min ekskone efter parternes underskrift, hvilket min ekskone benægtede og så var den potte ude !.
- I ØLRs dom referer man til at jeg under mit vidneudsagn i ØLR sagde det samme som i Retten i Lyngby, hvilket jo er fuldstændigt korrekt.
- Herefter stadfæstede ØLR byrettens dom, med henvisning til, at parternes vidneudsagn var identisk med det i byretten bevidnede. Dette er jo formelt korrekt, men i denne forbindelse himmelråbende manipulerende, udelukkende med hensigt til at kunne dømme, hvad De fandt *retfærdigt* !
Ikke alene det, men De fastslog, at jeg havde modtaget brevet fra Danica Pension, læst det og accepteret indholdet, hvorved De ved fortolkning af mine aftaler dømte i modstrid med en anden ØLR dom, vedlagt som [bilag 2](#), der afviser behandling af mine private aftaler i Danmark.
- Grundlaget for denne ØLR dom var, at jeg mange år senere blev tvunget til at indgå en ny aftale med min ekskone, hvorfor aftalekomplekset i sin helhed ikke kunne ses som en del af en bodeling i forbindelse med skilsmisse. At min ekskone havde erklæret denne aftale for ugyldig overfor Danica Pension, efter at jeg havde overholdt aftalen, som jeg havde indgået under tvang, og udbetalt min ekskone et lån på næsten er halv million kroner, betød ikke noget for Danica Pension, som så ikke ændrede mine udbetalingers størrelse, og nej, min ekskone har aldrig betalt beløbet tilbage.

Tvangssituationen var opstået, fordi min ekskone på baggrund af ugyldige og forfalskede dokumenter, havde fået alt hvad jeg ejede konfiskeret, og hun ville ikke få frigivet mine midler, før jeg havde underskrevet en ny for hende gunstigere aftale.

- Som grundlag for Deres afgørelse, lagde De vægt på min ekskones udsagn om, at jeg havde boet hos hende et helt år efter vores separation og at det var mig, der hentede posten hver dag og at jeg derfor havde kendskab til et brev af 26. november, 1998 havde sendt med alle relevante oplysninger!
Dette er mened, idet jeg måtte indhente beviser for at imødegå samme påstand i forbindelse med min skilsmisse og min ekskone måtte så i Byretten indrømme at det var pure opspind, og det burde jo desuden være utænkelig for enhver jurist (Bilag 3).
- Deres dom lød således på, at Danica Pension ikke kunne have handlet anderledes, men jeg er og vil altid være af den opfattelse at Forsikringsaftalelovens §103 skal opfattes på den måde, at det er **min** og ingen andens underskrift, der er gældende og at dansk ret ikke indeholder bestemmelser om negativ accept.
- Deres dom om, at min formodede modtagelse af brevet skal ses som min underskrift er dels en fortolkning af mine aftaler, fordi De dermed fastslår, at jeg har underskrevet forfalskede og ugyldige dokumenter og samtidig fastslår, at negativ accept nu er normen i dansk ret !

Deres dom er fuldstændigt uforståeligt og endvidere er det til stor fare for *retssikkerheden*, at ØLR afsiger domme på et sådant grundlag.

I følge Grundlovens §64 skal dommere holde sig til loven og ikke dømme efter en opfattelse af *retfærdighed*, i dette tilfælde sikkert efter en opfattelse af, at jeg var en mand, der ville løbe fra mine aftaler, og sikkert at jeg havde min nye model med i Retten.

Jeg burde nok have oplyst, at den smukke unge dame, der støttede mig var min datter, der siden 2004 ikke har villet se sin mor, på grund af hele denne sag.

Men tænk, det faldt mig end ikke ind...

Det fremgik klart, at Danica Pension kun kunne fremlægge min underskrift på min invalide forsikring på en 75% begunstiggelse, men ikke på det sagen drejede sig om 50% begunstiggelse af mine ratepensioner.

Dermed er Forsikringsaftalelovens §103 ikke overholdt.

Før jeg fortsætter med mine synspunkter vil jeg oplyse, at jeg er den sidste af en børneflokk på otte med seks søstre på mellem 6 og 20 ældre.

Enhver snak om ligeberettigelse og ligestilling er ganske enkelt gået mit hoved forbi, hvorfor jeg ikke før nu har fået problemet på tæt hold, men med modsat fortegn!

Min oprindelige advokat i mine sager, og som De kan se har der været mange, var Brit Elling, som da vi endelig kom til denne sag, efter at hun havde forsøgt alt andet, ganske enkelt nægtede at føre sagen, fordi advokat Marianne Klausen i princippet var min modpart hos Danica Pension og hun ville ikke føre en sag mod en advokatsøster.

Jeg fyrede hende på stedet, tog den selv, og blev så af en kvindelig dommer i Retten i Lyngby idømt advokatpålæg, hvorefter hun overlod sagen til en næsten 70 årig mandlig, galant dommer, der ganske enkelt senere faldt for min ekskones ynk.

Efter de 14 dage havde jeg efter mange forsøg – i rent lotteri - fundet en ung mandlig, uerfaren advokat, der havde tid og efter 200.000 kr. i omkostninger, troede jeg, at han havde forstået sagen, men da jeg ville rette op på dette, meddelte De mig ganske brysk, at jeg ikke måtte procedere, og som De kan se, har Deres afgørelse bragt mig på en meget lang vej, først i Procesbevillingsnævnet, hvor en kvindelig jurist afviste sagen, så i en §399 henvendelse til Højesteret, hvor en anden kvindelig jurist også afviste, og nu først til den franske justitsminister, for at få en tilkendegivelse af, at de af min ekskone til Marianne Klausen personligt fremsendte dokumenter var ugyldige og forfalskede, fordi det var de samme dokumenter anvendte i Tribunalet.

Dette ville kunne få sagen i et andet lys, fordi det så ville kunne modbevise den anden mened min ekskone begik, ved at hævde at hun ikke havde forfalsket de i sagen omfattede dokumenter.

Ministeren henviste mig til advokat, hvorefter tre franske advokater enstemmigt afviste at føre sagen i Danmark, fordi der var tale om en homologisering af en dansk dom, uanset at jeg kunne fremlægge den anden ØLR dom, der afviste at behandle sagen, fordi der var tale om private aftaler. Catch 22 !

Så en henvendelse til den franske præsident, der som De kan se, oversendte sagen til den franske justitsminister, hvis ønske om en mere detaljeret sagsfremstilling, jeg nu har besvaret.

Nu håber jeg så på, at det franske politi – i modsætning til de kvindelige jurister, der nu behandler kriminalsager i Danmark – kan se, at når to kopier, der burde stamme fra samme original er forskellige, underskrifterne står anderledes og at der er et gabende tomrum mellem mine pensioner og der, min ekskones pensioner skulle stå, samtidigt med at min ekskone har fremsendt indholdet af det brev, hun skulle poste ved fax, ja så har hun åbnet kuverten og hendes sirlige håndskrift på følgebrevet afslutter så bevisførelsen, - ja, så er der noget galt, især fordi jeg ikke vedkender mig min signatur på den ene kopi!

Undervejs har jeg haft tre totale sammenbrud, hvoraf et var ved at koste mig livet, men jeg giver ikke op, jeg er ruineret og har derfor intet at tabe, hvorfor jeg vil forsøge enhver bane, der kan få retsreferatet genindført i en moderne version, jvf. min henvendelse til den danske justitsminister. Bilag 4.

Et af midlerne er Internettet og de kan se mig i en rolle som skuespiller, jeg tror ikke det er min vej fremover, men De kan på denne website:

<https://statsanstalten.wordpress.com>

...se al dokumentation i sagen, bortset fra den franske del.

Når jeg tør mere end antyde at der er nepotisme gemt i denne sag er det fordi vi i Danmark har ligelig repræsentation af kvinder og mænd i den lovgivende magt, 70% kvinder i den administrative, men hele 82 % kvinder hos Danmarks Domstole ! 7 ud af 10 dommere eller flere er kvinder !

Det giver efter min erfaring NUL chancer for at en mand kan vinde en sag i forbindelse med en skilsmisse fra en advokat, især da 75% af alle aktive advokater også er kvinder og stort set alle er fraskilte mindst en gang.

De to kvindelige advokater, jeg har haft i Danmark lå begge i skilsmisse, mens de kørte mine sager, men oplyste mig ikke om dette, før jeg ved et tilfælde selv fandt ud af det.

Der er - ærligt talt - ikke noget underligt i, at en befolkningsgruppe, der i generationer har været udsat for dårlig behandling tager hensyn til hinanden og at kvindelige advokater nok har mere tillid til advokatsøstre end deres mandlige kolleger har indbyrdes, men når det i ministerier, nævn og domstole tager form af ren Kafka er vi langt ude, og det er sket i min sag.

Alle private aftaler, jeg indgik med min ekskone ville ophøre ved mit 60 år, hvorefter der skulle laves en ny aftale hos en fransk notar om hvilket beløb, fraregnet de mange millioner, min ekskone skyldte mig på tidspunktet, skulle have udbetalt fra mig, idet mine ratepensioner alene skulle udbetales til mig.

Danica Pension – læs Marianne Klausen – stirrede sig blind på, at hvis der ikke blev indgået en aftale ved separationen ville alle pensioner forfalde til fuld og øjeblikkelig beskatning med 59%.

Der var ikke et skatteproblem i den af mig planlagte løsning, men da jeg håber, at De nu er overbevist om, at jeg aldrig så det famøse brev af 26. november 1998, som desuden var vedlagt de forfalskede dokumenter, hvilket jeg blev gjort bekendt med i 2004, første gang, jeg havde kontakt med Marianne Klausen.

Jeg kan forsikre Dem om, at min ekskone ikke havde nogen som helst interesse i at jeg skulle se brevet, og jeg har dom for, at jeg ikke opholdt mig på adressen..

Marianne Klausen hævdede i Retten, at alt var gået normalt til, hvilket må siges at være en fortalelse, idet det hverken er normalt at sager behandles af juridisk afdeling, at der kun var kontakt med min ekskone, at der ikke forelå min underskrift og Danica Pension fremsendte ikke en erklæring om begunstiggelse på pension som den i bilag 5 viste.

I 2010 ville jeg se, hvad der skete, hvis jeg virkelig begunstigede min ekskone uigenkaldeligt, hvorfor jeg fremsendte en sådan på en lille glemt ratepension på 400 kroner om måneden, og en sådan eksisterer ikke for de andre pensioners vedkommende.

Det er sådan noget der sker, når domstole ikke lader den person, der kender sagen i detaljer føre den selv og i stedet giver advokatpålæg og dermed fraviger dansk retstradition og Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Og hvad er så mit formål med denne henvendelse ?

For jeg er jo udmærket klar over, at når jeg har været i Byretten, ØLR, Procesbevillingsnævnet og i Højesteret med en §399, så er der kun min totale foragt for Danske Domstole tilbage.

Så mit formål er ganske enkelt at få Dem til at anvende nogle timer til at læse det hele igennem og så blive overbevist om at De næste gang, De sidder overfor en kvindelig advokat som part i en sag, vil forsøge at være uvildig og i stedet for at dømme efter, hvad De synes måtte være retfærdigt, holde Dem til loven.

Jeg ønsker ikke, at nogen af mine landsmænd skal udsættes for samme behandling som jeg – det har været femten års helvede – **ren Kafka** !

Jo, jeg kunne sikkert have gjort noget anderledes, men må jeg så minde Dem om, at jeg af mine læger var erklæret 100% invalid på grund af noget, der senere viste sig at være hjerneblødninger, men på tidspunktet var defineret som demens og at jeg modtog den næsthøjeste invalidepension, men at jeg bad Retten se bort fra dette, fordi jeg vidste at jeg aldrig havde skrevet under på de dokumenter, sagen drejede sig om.

Med venlig hilsen,

... det er den signatur, min ekskone ikke formåede at forfalske ordentligt !

Steen Meedom
17, Place du Grand Jardin
06140 Vence
Frankrig

P.S. Vedlagt en bog, jeg har **udgivet** for nogle uger siden idet jeg havde den trykt tidligere til privat brug. Den er gjort let læseligt af en del udenoms snak, men er med hensyn til fakta 100% korrekt !

Og så – naturligvis - min henvendelse til den franske præsident og mit svar til den franske justitsminister, samt mit seneste brev til Danica Pension.

Jeg finder det helt utroligt at den samlede søsterorden ikke udstøder denne skamplet på advokatstanden !

Senere vil jeg henvende mig til Steen Taber Rasmussen for at søge hans hjælp, hvem ved – måske han i sit fortjente otium vil hjælpe en kollega – vi gamle bør også udvise lidt broderskab !

Og lige til sidst, til venstre er hvad Retssøsterskabet mener kriminelle medsøstre skal bo i og til højre det reelle fængsel, det samme søsterskab helst ser hæderlige mænd spærret inde i !

